

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ 2որս

Եսայիա քառասուն

Jeff Pippenger

2023-10-23

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամը, որ կնքագրվում է, ներառում է «Ճշմարտություն» թարգմանված եբրայական բառի նույնականացումը, որը, ի թիվս այլ բաների, ներկայացնում է Քրիստոսի բնավորությունը՝ որպես Ալֆա և Օմեգա: Մի բանի սկիզբը, որ ներկայացնում է մի բանի վերջը, համակում է ամբողջ Աստվածաշունչը, և Քրիստոսի բնավորությունը դրսևորվում է Աստվածաշնչում, որովհետև Նա է Բանը: Ալֆան և Օմեգան Քրիստոսի բնավորության այն տարրն է, որ Նա Ինքն է նույնացնում՝ որպես ապացույց, որ Ինքն Աստված է:

Եսայի մարգարեի քառասուներորդ գլուխը նշանավորում է մի մարգարեական պատումի սկիզբը, որը շարունակվում է մինչև Եսայի գրքի վերջը՝ վաթսունվեցերորդ գլուխը: Այն սկսվում է նույնացնելով ուղարկված Մխիթարիչին, որին Քրիստոս խոստանում է աշակերտներին՝ նրանց մխիթարելու Իր հեռանալուց, սակայն Մխիթարիչի գալուստը իր կատարյալ իրականացումը, ինչպես բոլոր մարգարեությունները, գտնում է վերջին օրերում: Եսայիի և Հիսուսի կողմից Մխիթարիչի գալստյան նույնացումը մատնանշում է հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման հիասթափությունը, որը տեղի ունեցավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին:

Սակայն ես ձեզ ճշմարտությունն եմ ասում. ձեզ համար օգտակար է, որ ես գնամ. որովհետև եթե ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա, իսկ եթե գնամ, նրան ձեզ մոտ կուղարկեմ: Եվ երբ նա գա, աշխարհին կհանդիմանի մեղքի, արդարության և դատաստանի համար: Հովհաննես 16:7, 8.

«Մեղք, արդարություն և դատաստան» բառերն են, որ Մխիթարիչը պիտի գործածի աշխարհը «հանդիմանելու» համար: «Հանդիմանել» թարգմանված բառը ներառում է նաև համոզելու իմաստը: «Մեղք, արդարություն և դատաստան» երեք աստիճանները ներկայացնում են այն եբրայական բառը, որ թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն»: Այդ բառը կազմված է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերից, և այդ բառը վկայում է, որ ամենայնի Արարիչը առաջինն է և վերջինը, Ալֆան և Օմեգան: Երբ Մխիթարիչը գա հիասթափված հարյուր քառասունչորս հազարների մոտ, Նա պիտի համոզի նրանց, ապա և աշխարհին, որ Աստված է Ալֆան և Օմեգան:

Մխիթարեցե՛ք, մխիթարեցե՛ք Իմ ժողովրդին, ասում է ձեր Աստուածը: Խօսեցե՛ք Երուսաղեմի սրտին և աղաղակեցե՛ք նրան, թե՛ նրա պատերազմը վերջացած է, թե՛ նրա անօրէնութիւնը ներուած է, որովհետև նա Տիրոջ ձեռքից կրկնակի է ստացել իր բոլոր մեղքերի համար: Անապատում աղաղակողի ձայնն է. Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը, ուղիղ դարձրեցե՛ք ամալի վայրում մեր Աստծու խճուղին: Ամէն ձոր պիտի բարձրացուի, և ամէն լեռ ու բլուր պիտի խոնարհեցուի, և ծուռը պիտի ուղիղ դառնայ, և խորդուբորդ տեղերը՝ հարթավայր: Եվ Տիրոջ փառքը պիտի յայտնուի, և

ամեն մարմին միասին պիտի տեսնի այն, որովհետև Տիրոջ բերանն է խօսել: Եսայի 40:1-5:

Այս հատվածը նույնացնում է վերջին Եղիայի պատգամաբերի գործը, որը նախատիպավորված էր Վիլյամ Միլլերով, որը նախատիպավորված էր Հովհաննես Մկրտչով, որը նախատիպավորված էր Եղիայով, և որը Մադաքիայի կողմից բնորոշվել էր որպես այն պատգամաբերը, որ պատրաստում է ուխտի պատգամաբերի ճանապարհը: Վերջին Եղիայի շարժման մեջ, երբ Տերը միխթարիչին ուղարկում է՝ գորացնելու նրանց, ովքեր հիասթափվել են և սպասում են Տիրոջը ուշացման ժամանակահատվածում, «Տիրոջ փառքը կհայտնվի, և ամեն մարմին այն միասին պիտի տեսնի»: Տիրոջ «փառքը» Նրա բնավորությունն է, և Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը Նրա բնավորության այն տարրի բացահայտումն է, որը ներկայացված է որպես Ալֆա և Օմեգա: Առաջին հինգ համարների ներածությունից հետո «անապատում աղաղակողի ձայնը» հարցնում է Աստծուն. «Ի՞նչ պիտի աղաղակեմ»:

Չայնն ասաց. «Աղաղակի՛ր»: Եվ նա ասաց. «Ի՞նչ աղաղակեմ»: Ամեն մարմին խոտ է, և նրա ամբողջ վայելչությունը՝ ինչպես դաշտի ծաղիկը. խոտը չորանում է, ծաղիկը թառամում է, որովհետև Տիրոջ շունչը փչում է նրա վրա. արդարև, ժողովուրդը խոտ է: Խոտը չորանում է, ծաղիկը թառամում է, բայց մեր Աստծու խոսքը կմնա հավիտյան: Եսայիա 40:6-8:

Քրիստոսի բնավորության պատգամը, որը ներկայացված է որպես Ալֆա և Օմեգա, տեղադրված է իսլամի խորհրդանիշների շրջանակում: Եզեկիել երեսուկյոթերորդ գլխում մեռած ոսկորների հովիտը նախ հավաքվում է միասին, ապա կյանքի է բերվում չորս քամիների մարգարեական պատգամով:

«Հրեշտակները պահում են չորս քամիները, որոնք ներկայացված են որպես բարկացած մի ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սուրալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի՞թե պիտի քնենք հավիտենական աշխարհի իսկ եզրին: Մի՞թե պիտի լինենք բութ, սառն ու մեռած: Ո՛հ, եթե միայն մեր եկեղեցիներում ունենայինք Աստծո Հոգին և շունչը՝ Նրա ժողովրդի մեջ փչված, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մեզ անհրաժեշտ է տեսնել, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա լայնությունն անսահման է»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217.

Աստվածաշնչյան մարգարեության բարկացած ձին իսլամն է: Այդ բարկացած ձին զսպվում է, որպեսզի չկատարի իր կործանարար գործը, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն յոթերորդ գլխում՝ չորս հրեշտակների կողմից չորս հողմերի բռնված լինելու պատկերով: Նրանք զսպված են, մինչև որ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվեն:

Եվ այս բաներից հետո տեսա չորս հրեշտակների, որոնք կանգնած էին երկրի չորս անկյուններում և բռնած էին երկրի չորս հողմերը, որպեսզի հողմը չփչի ո՛չ երկրի վրա, ո՛չ ծովի վրա, ո՛չ էլ որևէ ծառի վրա: Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ

բարձրանում էր արևելքից՝ ունենալով կենդանի Աստծու կնիքը. և նա բարձրաձայն աղաղակեց այն չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասելու երկրին և ծովին, ասելով. «Մի՛ վնասեք ո՛չ երկրին, ո՛չ ծովին, ո՛չ էլ ծառերին, մինչև որ մեր Աստծու ծառաներին կնիք դնենք նրանց ճակատների վրա»: Հայտնություն 7:1–3:

Չորս հոդուների բռնված լինելը ներկայացնում է իսլամի զսպումը, մինչև Աստծո ժողովրդի կնքումը կատարվի: Հայտնության գրքում իսլամը ներկայացված է որպես յոթ փողերի վերջին երեքը, և նաև որպես երեք վայերը:

Եվ տեսայ ու լսեցի մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով և բարձր ձայնով ասում էր. «Վա յ, վա յ, վա յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողերի մյուս ձայների պատճառով, որ դեռ պիտի հնչեն»: Հայտնություն 8:13:

Վայերի երեք փողերը ներկայացնելուց հետո Հովհաննեսը իններորդ գլխում նույնացնում է իսլամի բնութագրիչները: Իններորդ գլխի չորրորդ խոսքում իսլամին տրվում է մի հրաման, որը կատարվեց Մուհամմեդից հետո առաջին առաջնորդ Աբուբեքրի պատմության մեջ:

Եվ նրանց պատվիրվեց, որ չվնասեն երկրի խոտը, ո՛չ որևէ կանաչ բան, ո՛չ էլ որևէ ծառ, այլ միայն այն մարդկանց, որոնք Աստծու կնիքը չունեն իրենց ճակատների վրա: Հայտնություն 9:4:

Ուրիա Սմիթը Աբուբեքրի առնչությունը նույնացրեց չորրորդ համարի հետ:

«Մուհամմեդի մահից հետո հրամանատարության մեջ նրան հաջորդեց Աբուբեքրը՝ մ.թ. 632 թվականին, որը, հենց որ պատշաճ կերպով հաստատեց իր իշխանությունն ու կառավարությունը, շրջաբերական նամակ հղեց արաբական ցեղերին, որից հետևյալը մի քաղվածք է.»

«Երբ պատերազմեք Տիրոջ պատերազմները, ձեզ տղամարդկանց պես պահեցե՛ք՝ առանց ձեր մեջքերը դարձնելու. բայց թող ձեր հաղթանակը չապականվի կանանց և մանուկների արյունով: Մի՛ կործանեք արմավենիներ և մի՛ այրեք հացահատիկի արտերը: Մի՛ հատեք պտղատու ծառեր և անասուններին որևէ վնաս մի՛ պատճառեք, բացի միայն նրանցից, որոնց սպանում էք ուտելու համար: Եվ երբ որևէ ուխտ կամ պայման կնքեք, հավատարիմ մնացե՛ք դրան և ձեր խոսքին հավատարիմ եղե՛ք: Եվ երբ գնաք, կգտնեք որոշ կրոնավոր անձանց, որոնք առանձնացած ապրում են վանքերում և իրենց առջև նպատակ են դրել այդ կերպ ծառայել Աստծուն. նրանց հանգի՛ստ թողեք և ո՛չ սպանեք նրանց, ո՛չ էլ կործանեք նրանց վանքերը: Եվ կգտնեք մարդկանց մեկ այլ տեսակ, որ պատկանում են Սատանայի ժողովարանին, որոնց զագաթները սափրված են. համոզված եղե՛ք, որ ձեղքում էք նրանց գանգերը, և նրանց ոչ մի խնայություն մի՛ ցույց տվեք, մինչև որ կա՛մ մահմեդական դառնան, կա՛մ հարկ վճարեն»:» Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 500.

Ուրիա Սմիթը շարունակում է մատնանշել մարդկանց երկու դաս, որոնք պետք է զանազանվեին այն իսլամական զինվորների կողմից, որոնց Աբուբեքրը ուղարկել էր՝ պատերազմ մղելու Հռոմի դեմ: Դասերից մեկը նա նույնացնում է կաթոլիկ վանականների հետ, որոնք երկրպագում էին կիրակի օրը, իսկ մյուս դասը նրանք էին,

որոնք երկրպագում էին յոթերորդ օրը: Իսլամը պետք է հարվածեր միայն արեգակի երկրպագուններին: Մեր քննության համար ավելի կարևոր է այն, որ մարդիկ լինի կիրակապահ, թե շաբաթապահ, խորհրդանշականորեն ներկայացված են որպես խոտ, կանաչ բաներ և ծառեր: Յոթերորդ գլխի չորս հոդվերը պահվում էին, որ չփչեն խոտի վրա, մինչև շաբաթապահները կնքվեին:

Հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման պատգամաբերը հարցնում է Աստծուն. «Ի՞նչ պիտի աղաղակեմ»: Նրան ասվեց, որ իր պատգամը պետք է լինի այն, որ Աստծու Խոսքը հավիտյան հաստատուն է մնում, և այդ պատգամը պետք է դրվեր խոտի վրա փչող քամու համատեքստում: Երբ Մխիթարիչը ուղարկվում է այն հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք հիասթափվել էին իսլամի վերաբերյալ չկատարված կանխասացությունից, և որոնք այնուհետև գիտակցում են, որ գտնվում են տասը կույսերի առակի հապաղման ժամանակում, այնժամ Մխիթարիչը նրանց հայտնում է, որ այն պատգամը, որը նրանք պետք է ներկայացնեն, Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ իսլամի դերի մասին պատգամն է: Մխիթարիչի գալուստը, հապաղման ժամանակի պատմության մեջ, պատճառ է դառնում, որ նրանք կանգնեն:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, կանգնի՛ր քո ոտքերի վրա, և Ես կխոսեմ քեզ հետ»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, հոգին մտավ իմ մեջ և ինձ կանգնեցրեց իմ ոտքերի վրա, և ես լսեցի նրան, որ խոսում էր ինձ հետ: Եզեկիել 2:1, 2.

Նրանք կանգնում են, երբ հարություն են առնում:

Եվ ժողովուրդներից, ցեղերից, լեզուներից և ազգերից եղողները երեք օր և կես պիտի տեսնեն նրանց դիակները և թույլ չտան, որ նրանց դիակները գերեզմանների մեջ դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա, պիտի գվարճանան և ընծաներ պիտի ուղարկեն միմյանց, որովհետև այս երկու մարգարեները տանջում էին երկրի վրա բնակվողներին: Եվ երեք օր ու կեսից հետո Աստծուց կյանքի հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ ահ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Հայտնություն 11:9–11.

Կանգնելու երկու փուլերը, ապա որպես դրոշակ բարձրացվելը, ներկայացված են նաև Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխում: Եզեկիելի առաջին քայլը միավորում է մեռած, չորացած ոսկորների մարմնի մասերը, որոնք հիասթափության հովտում են: Եզեկիելի երկրորդ քայլը չորս քամիների պատգամն է, որը կնքման պատգամն է, որը Իսլամի պատգամն է:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները կարո՞ղ են ապրել»: Եվ ես պատասխանեցի. «Տե՛ր Աստված, դո՛ւ գիտես»: Նա կրկին ասաց ինձ. «Մարգարեացիր այս ոսկորների վրա և ասա նրանց. Ո՛վ չոր ոսկորներ, լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը: Այսպես է ասում Տեր Աստվածը այս ոսկորներին. Ահա, Ես շունչ պիտի մտցնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք: Եվ Ես ջղեր պիտի դնեմ ձեզ վրա, մարմին պիտի աճեցնեմ ձեզ վրա, և մաշկով պիտի ծածկեմ ձեզ, ու շունչ պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք. և պիտի գիտենաք, որ Ես եմ Տերը»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես ինձ պատվիրվել էր. և մինչ ես մարգարեանում էի, աղմուկ

եղավ, և ահա՝ շարժում, և ոսկորները միմյանց միացան՝ յուրաքանչյուր ոսկոր իր ոսկորին: Եվ երբ նայեցի, ահա՝ ջղերն ու մարմինը բարձրացան նրանց վրա, և մաշկը ծածկեց նրանց վերևից. բայց նրանց մեջ շունչ չկար: Ապա նա ասաց ինձ. «Մարգարեացիր հողմին, մարգարեացի՛ր, մարդո՛ւ որդի, և ասա հողմին. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Եկ չորս հողմերից, ո՛վ շունչ, և փչիր այս սպանվածների վրա, որպեսզի ապրեն»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես նա պատվիրել էր ինձ, և շունչը մտավ նրանց մեջ, և նրանք ապրեցին, և կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա՝ չափազանց մեծ զորք: Եզեկիել 37:3–10.

Եսայիայի այն հատվածում, որը ներկայումս դիտարկում ենք, երբ Մխիթարիչը գալիս է, նրանք կանգնում են իրենց ոտքերի վրա, ապա բարձրացվում են մի բարձր լեռան վրա՝ որպես դրոշ, և հռչակում են «բարի լուրը», որը վերջին անձրևն է՝ երրորդ հրեշտակի պատգամը:

Ո՛վ Սիոն, բարի լուր բերող, ելի՛ր բարձր լեռը. ո՛վ Երուսաղեմ, բարի լուր բերող, գորության մը բարձրացրու քո ձայնը. բարձրացրո՛ւ, մի՛ վախեցիր. ասա՛ Հուդայի քաղաքներին. «Ահա ձեր Աստվածը»: Ահա Տեր Աստվածը պիտի գա զորավոր ձեռքով, և նրա բազուկը պիտի իշխի նրա համար. ահա նրա վարձատրությունն իր հետ է, և իր գործը՝ իր առջև: Նա պիտի արածեցնի իր հոտը հովվի պես. իր բազկով պիտի ժողովի գառներին, պիտի տանի իր գոգում, և մեղմորեն պիտի առաջնորդի կաթնակեր ունեցողներին: Ո՛վ է չափել ջրերը իր ձեռքի ափով, և երկինքը չափել թիգով, և երկրի փոշին պարունակել չափի մեջ, և սարերը կշռել կշեռքով, և բլուրները՝ նժարով: Ո՛վ է ուղղորդել Տիրոջ Հոգին, կամ ո՞վ, լինելով նրա խորհրդականը, ուսուցանել է նրան: Ո՛ւմ հետ նա խորհուրդ արեց, և ո՞վ խրատեց նրան, և սովորեցրեց նրան դատաստանի ճանապարհը, և ուսուցանեց նրան գիտություն, և ցույց տվեց նրան հանճարի ուղին: Ահա ազգերը դույլից ընկած մի կաթիլի պես են, և համարվում են կշեռքի մանր փոշու չափ. ահա նա կղզիները վերցնում է որպես մի չնչին բան: Եվ Լիբանանը բավական չէ վառելու համար, ոչ էլ նրա անասունները՝ ողջակեզի համար բավարար: Բոլոր ազգերը նրա առաջ ոչինչ են. և նրա կողմից համարվում են նվազ, քան ոչինչ, և ունայնություն: Եսայիա 40:9–17.

Նրանք, որ դուրս են եկել իրենց գերեզմաններից, բարձրացվում են որպես դրոշ, կամ, ինչպես Եսայիան է նույնացնում, նրանք տարվում են «բարձր լեռան» վրա: Բարձր լեռը դրոշն է, և այն ներկայացնում է նրանց, ովքեր սպասում էին Տիրոջը՝ հապաղման ժամանակաշրջանում, որը սկսվում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափությամբ:

Մեկ հազար մարդ պիտի փախչի մեկի սաստից, և հինգի սաստից դուք պիտի փախչեք, մինչև որ մնաք ինչպես դրոշակի ձող լեռան գագաթին և ինչպես նշան բլրի վրա: Եվ դրա համար Տերը պիտի սպասի, որպեսզի ձեզ ողորմի, և դրա համար Նա պիտի բարձրանա, որպեսզի ձեզ գթա, որովհետև Տերը դատաստանի Աստված է. երանելի են բոլոր նրանք, որ Նրան են սպասում: Եսայիա 30:17, 18.

Հայտնություն տասնմեկում դրոշը վերցվում է երկինք:

Եվ նրանք լսեցին երկնքից մի մեծ ձայն, որ ասում էր նրանց. «Վեր ելեք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք բարձրացան, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը ընկավ, և երկրաշարժից մարդկանցից յոթ հազար սպանվեց. իսկ մնացորդը սարսափահար եղավ և փառք տվեց երկնքի Աստծուն: Հայտնություն 11:12, 13.

Հայտնություն 11-ը ցույց է տալիս, որ երկու վկաները բարձրացվում են երկինք՝ հենց նույն ժամին, երբ տեղի է ունենում երկրաշարժը: Այն երկրաշարժը, որ անցյալի պատմության մեջ իր կատարումն ունեցավ Ֆրանսիական հեղափոխությամբ, նախատիպում է Միացյալ Նահանգների տապալումը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Ուստի դրոշը բարձրացվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և ապա դրոշը ամբողջ աշխարհին հռչակում է «ավետիսը»:

Ով աշխարհի բոլոր բնակիչներդ և երկրի վրա բնակվողներդ, տեսե՛ք, երբ նա լեռների վրա դրոշ է բարձրացնում, և երբ փող է հնչեցնում, լսե՛ք: Եսայիա 18:3.

Դրոշակը կներկայացնի «ավետիսը», երբ հնչեցվի «փողը»: Հայտնության վերջին փողի պատգամը յոթերորդ փողն է, որը երրորդ վայն է, որը Իսլամն է: Եսայիան, Հովհաննեսը և Եզեկիելը բոլորը խոսում են վերջին օրերի մասին, և նրանք երբեք չեն հակասում միմյանց:

Աստծու կնիքը դրվում է Աստծու ժողովրդի վրա կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Մեզնից ոչ մեկը երբեք չի ընդունի Աստծո կնիքը, քանի դեռ մեր բնավորությունների վրա կա թեկուզ մեկ բիծ կամ արատ: Մեզ է թողնված ուղղել մեր բնավորությունների թերությունները, մաքրել հոգու տաճարը ամեն տեսակ պղծությունից: Այն ժամանակ վերջին անձրևը կթափվի մեզ վրա, ինչպես վաղ անձրևը թափվեց աշակերտների վրա՝ Պենտեկոստեի օրը....»

«Ի՞նչ էք անում, եղբայրնե՛ր, պատրաստության այս մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միավորվում են աշխարհի հետ, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում են գազանի նշանին: Իսկ նրանք, ովքեր անվստահ են իրենց անձի հանդեպ, ովքեր խոնարհեցնում են իրենց Աստծո առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով մաքրում են իրենց հոգիները, սրանք ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում են Աստծո կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրամանագիրը հրապարակվի և դրոշմը դրվի, նրանց բնավորությունը հավիտենության համար կմնա մաքուր և անարատ»: Վկայություններ, հատոր 5, 214–216:

Թեև հրամանագիրը ուժի մեջ է դրվում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, նրանք, ովքեր ստանում են կնիքը, պետք է կնիքի համար պատրաստված բնավորություն ունենան դեռևս կիրակնօրյա օրենքից առաջ, որովհետև կիրակնօրյա օրենքը այն ճգնաժամն է, դեպի որ ուղղված են Աստծո Խոսքում եղած բոլոր ճգնաժամերը: Այն տասը կույսերի առակում կեսգիշերին հնչած «ճգնաժամն», կամ «աղաղակն» է:

«Բնավորությունը բացահայտվում է ճգնաժամի միջոցով: Երբ կեսգիշերին հնչած լրջախոհ ձայնը հռչակեց. «Ահա՛, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», ննջող

կույսերը արթնացան իրենց քնից, և երևաց, թե ովքեր էին պատրաստվել այդ իրադարձությանը: Երկու կողմերն էլ անակնկալի եկան, սակայն մեկը պատրաստ էր արտակարգ պահին, իսկ մյուսը գտնվեց առանց պատրաստության:

Բնավորությունը բացահայտվում է հանգամանքների միջոցով: Արտակարգ դեպքերը ի հայտ են բերում բնավորության իսկական մետաղը: Հանկարծակի և չսպասված որևէ աղետ, սուգ կամ ճգնաժամ, որևէ անսպասելի հիվանդություն կամ տառապանք, մի բան, որ հոգին դեմառդեմ է կանգնեցնում մահվանը, ի հայտ կբերի բնավորության ճշմարիտ ներքին էությունը: Կբացահայտվի՝ կա՞րդյոք Աստծո Խոսքի խոստումների հանդեպ որևէ իրական հավատ: Կբացահայտվի՝ արդյոք հոգին պահպանվում է շնորհով, արդյոք ճրագի հետ անոթի մեջ յո՞ւղ կա»:

«Փորձության ժամանակներ բոլորի վրա են գալիս: Ինչպե՞ս ենք մեզ պահում Աստծո փորձության և փորձաքննության ներքո: Մեր ճրագնե րն են մարում, թե՞ մենք դեռ դրանք վառ ենք պահում: Պատրա՞ստ ենք ամեն արտակարգ իրավիճակի՝ Նրանով ունեցած մեր այն կապի շնորհիվ, որ լի է շնորհով և ճշմարտությամբ: Հինգ իմաստուն կույսերը չէին կարող իրենց բնավորությունը փոխանցել հինգ հիմար կույսերին: Բնավորությունը պետք է ձևավորվի մեզնից յուրաքանչյուրի կողմից որպես առանձին անձի»։ Review and Herald, October 17, 1895.

Իմաստուն կույսերը յուղի կարիքն ունեին նախքան աղաղակը կհնչեր, որովհետև երբ կեսգիշերյան ճգնաժամը հասնում է, արդեն ուշ է յուղը ձեռք բերելու համար:

«Գոյություն ունի հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության մի ոգի, և այդ ոգին պիտի աճի մինչև իսկ ժամանակի ամենավերջը: Հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի իր ճակատների վրա,—դա որևէ այնպիսի կնիք կամ նշան չէ, որ կարող է երևալ, այլ ճշմարտության մեջ հաստատվել թե՛ մտավոր, թե՛ հոգևոր առումով, այնպես որ նրանք չեն կարող շարժվել,—հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի և պատրաստվի ցնցմանը, այն պիտի գա: Իրոք, այն արդեն իսկ սկսվել է. Աստծո դատաստաններն այժմ երկրի վրա են՝ մեզ նախազգուշացում տալու համար, որպեսզի իմանանք, թե ինչ է գալու»։ Manuscript Releases, հատոր 1, 249:

Աստծո կնիքը ճշմարտության մեջ հաստատվելն է՝ թե՛ մտավոր, թե՛ հոգևոր առումով: Այդ կնիքը չի կարող տեսանելի լինել, բայց դրոշը տեսանելի կլինի, որովհետև դա միակ միջոցն է, որով աշխարհը կարող է նախազգուշացվել: Ուստի կա մի ժամանակ, երբ կնիքը չի կարող տեսանելի լինել, և դրան հաջորդում է կիրակնօրյա օրենքը, երբ կնիքը պետք է տեսանելի լինի:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին: Աշխարհը կարող է զգուշացվել միայն այն ժամանակ, երբ նրանք, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, երևան որպես ճշմարտությամբ սրբագործվածներ, գործելով բարձր և սուրբ սկզբունքներով, և վեհ, բարձր իմաստով ցույց տալով այն սահմանագիծը, որ զատում է Աստծո պատվիրանները պահողներին նրանցից, ովքեր ոտնահարում են դրանք: Հոգու սրբագործումը նշանավորում է այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օր: Երբ փորձությունը գա, հստակ կերևա, թե որն է զազանի դրոշմը: Դա կիրակիի պահումն է: Նրանք, ովքեր ճշմարտությունը լսելուց հետո

շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են մեղքի մարդու ստորագրությունը, որը խորհեց փոխել ժամանակներն ու օրերները»: Bible Training School, December 1, 1903.

Կնիքը, որ պետք է ձեռք բերվի նախքան կիրակնօրյա օրերը, Քրիստոսի բնավորության լիակատար զարգացումն է, և այն անտեսանելի է, բացառությամբ հրեշտակների համար: Կնիքը, որ երևում է կիրակնօրյա օրերի ժամանակ, յոթներորդ օրվա շաբաթը պահողներն են, որովհետև դա Աստծու ժողովրդի կնիքն է, կամ նշանը:

Դու ևս խոսիր Իսրայելի որդիների հետ՝ ասելով. «Արդարև, Իմ շաբաթները պիտի պահեք, որովհետև դա նշան է Իմ և ձեր միջև՝ ձեր սերունդների ընթացքում, որպեսզի իմանաք, թե Ես եմ Տերը, որ սրբացնում եմ ձեզ»: Ելք 31:13:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումը սկսվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին և պետք է ավարտվի կիրակնօրյա օրերից առաջ:

Ով աշխարհի բոլոր բնակիչներ և երկրի վրա բնակվողներ, տեսե՛ք, երբ նա լեռների վրա դրոշ բարձրացնի, և երբ փող հնչեցնի, լսե՛ք: Եսայիա 18:3.

Այժմ ապակնքված յոթ որոտները բացահայտում են, որ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը այն գործն է, որը վերաբերում է մի պատգամի հռչակմանը, և այդ պատգամը դրված է երրորդ վայ-ի փողային նախազգուշացման համատեքստում: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ Իսլամի փողը հնչեցվում է այն դրոշով, որ բարձրացվում է գերեզմանից:

Յուրաքանչյուր բարեփոխման գծի չորս հանգրվանները, որոնք համընկնում են 1840-ից 1844 թվականների պատմության չորս հանգրվանների հետ, հաստատում են, որ յուրաքանչյուր բարեփոխման գծի չորս քայլերից յուրաքանչյուրը մշտապես կրում է նույն թեման: Հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության առաջին հանգրվանը, որը ներկայացված էր 1840-ից 1844 թվականներով, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին եղած պատգամի զորացումն էր: Այդ հանգրվանը Իսլամն էր: Հարյուր քառասունչորս հազարի համար զուգահեռ պատմության երկրորդ հանգրվանը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունն էր: Այդ հանգրվանը Իսլամի վերաբերյալ կանխասացություն էր, որը խաթարվել էր ժամանակի կիրառմամբ: Երրորդ հանգրվանը, որը նշանավորում է Կեսգիշերյան աղաղակը, Իսլամի վերաբերյալ ձախողված կանխասացության ուղղումն է: Այդ ուղղումը ներկայացնում է ժամանակի կիրառության մերժումը: Չորրորդ հանգրվանը կիրակնօրյա օրերն են, որտեղ բարձրացված դրոշակը հնչեցնում է յոթերորդ փողը, որը երրորդ վայն է, որը Իսլամն է:

Եսայիայի քառասներորդ գլուխը սահմանում է հաջորդ քսանվեց գլուխների մեկնակետը: Այդ մեկնակետը գտնվում է Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում, երբ այն երկու մարգարեները, որոնք տանջում էին մարդկանց, կրկին կյանքի են բերվում: Մխիթարիչը հարություն է տալիս նրանց և կանգնեցնում կանգնած վիճակի մեջ, և ապա նրանք վեր են բարձրացվում դեպի երկինք: Եսային նույնացնում է Եղիա պատգամաբերին որպես անապատում աղաղակողի ձայնը: Այնուհետև այդ

պատգամաբերը հարցնում է, թե ինչ պիտի լինի իր պատգամը, և նրան ասվում է մարգարեական խորհրդանիշով, որ իսլամի պատգամը փողի նախազգուշացում է, որը հռչակում է դրոշակը: Սակայն վերջին օրերում իսլամը որպես նախազգուշացման փող ներկայացնելու միակ միջոցը անցյալի իսլամը նույնացնելն է: Իսլամի սկիզբը, ինչպես այն ընկալվում էր միլլերականների կողմից, և ինչպես պատկերավոր ներկայացված է Ամբակումի երկու սրբազան քարտեզների վրա, պետք է գործադրվի՝ երրորդ վայի իսլամը նույնացնելու համար:

Ես Հոգու մեջ էի Տիրոջ օրը, և իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն, ինչպես փողի ձայն:
Հայտնություն 1:10.

Յովհաննէսը Յայտնութեան մեջ իր ետեւից փողի ձայն լսեց, եւ Յովհաննէսը ներկայացնում է այն հարիւր քառասունչորս հազարը, որոնք անցեալից եկող ձայն են լսում: Յովհաննէսի ետեւի ձայնը, այսինքն՝ անցեալից եկող փողի հնչիւնը ներկայացնող ձայնը, պիտներական այն հասկացողութիւնն է, թէ փողերը Աստծու դատաստաններն էին կիրակնօրեայ երկրպագութեան դէմ: Առաջին չորս փողերը բերուեցին հեթանոսական Հռոմի դէմ՝ ի պատասխան 321 թուականին Կոստանդինի կողմից ընդունուած առաջին կիրակնօրեայ օրէնքի: Հինգերորդ եւ վեցերորդ փողերը, որոնք առաջին եւ երկրորդ վերքերն են, ներկայացնում են Աստծու դատաստանները պապական Հռոմի դէմ այն բանից յետոյ, երբ նա եւս 538 թուականին Օղէանի ժողովում ընդունեց կիրակնօրեայ օրէնք: Իսլամի երրորդ վերքը գալիս է, երբ կիրակնօրեայ օրէնքն ընդունուում է Միացեալ Նահանգներում: Այդժամ դրօշը բարձրացում է եւ բացայայտում է Իսլամի մարգարեական դերը՝ հիմնուած Իսլամի սկզբնական դերի վրայ:

Դրոշակի կողմից հռչակված լուրը կարող է հաստատվել միայն այն ժամանակ, երբ այդ լուրը տեղադրվում է Ալֆայի և Օմեգայի համատեքստում: Եսայու գրքի քառասուներորդ գլխի այս ներածությունից հետո Աստծու՝ որպես Ալֆա և Օմեգա, աստվածաշնչյան ամենահզոր և ամենաուղղակի ներկայացումը շարադրվում է մի քանի հաջորդական գլուխների ընթացքում: Այդ գլուխները Եսայու ներկայացումն են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության, որ «Աստուած տուաւ անոր», Հիսուսին, «ցոյց տալու իր ծառաներուն այն բաները, որ շուտով պէտք է կատարուին. եւ զայն ուղարկելով՝ նշաններով յայտնեց իր հրեշտակի միջոցով իր ծառային՝ Յովհաննէսին», որը այն գրեց «մի գրքի մէջ եւ» ուղարկեց «եօթ եկեղեցիներուն»:

Եսայիայի հետևյալ գլուխները կքննարկենք հաջորդ հոդվածում:

Երանելի է նա, ով կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այնտեղ գրվածները, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:3.